

Mogens Voigt (FP):

Socialdemokratiets politiske ordfører, hr. Svend Auken, stillede et efter min opfattelse meget klart og tydeligt spørgsmål til den radikale leder, hr. Niels Helveg Petersen, og jeg mener ikke, vi fik et klart svar – hvad man muligvis heller ikke kan forvente, når der bliver stillet spørgsmål til de radikale. Men jeg synes, det er vigtigt, at jeg som fremskridtsmand får at vide, om det er rigtigt, hvad hr. Svend Auken sagde, nemlig at den dagsorden, der nu er fremsat af det radikale venstre, skal forstås således, at bliver der stemt ja til den, er der ikke tale om, at der kan blive skattelettelse for de svage her i samfundet, netop den gruppe, der har brug for det. Jeg synes, at hr. Niels Helveg Petersen skylder folketinget at give et klart og tydeligt svar, bare for én gangs skyld.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Mogens Voigt fik et meget klart svar. Vi finder det ikke antageligt at stille befolkningen løfter om skattelettelse i udsigt med den ene hånd, samtidig med at man med den anden hånd skal gennemføre betydelige budgetforbedringer. Det er jo, når det kommer til stykket, ét skridt frem og ét tilbage. Med det svar håber jeg også jeg har tilfredsstillet hr. Mogens Voigt.

Til fru Anne Grete Holmsgård kan jeg kun sige, at jeg udtrykkeligt her for et øjeblik siden gjorde opmærksom på, at det synspunkt, der er udtrykt i den socialdemokratiske dagsorden, kun er den halve sandhed om det problem. Der er behov for at gennemføre budgetforbedringer, der er behov for at gøre det på en sådan måde, at der tages hensyn til de svage grupper i samfundet.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jeg synes, at vi med de fortolkningsbidrag, vi nu har modtaget, står over for en tekst, der i høj grad fortjener nærmere overvejelse; den kan i hvert fald ikke betegnes som værende en afværgedagsorden. Jeg vil gerne sige for vort vedkommende, at vi gerne vil tage den kritik til os, der ligger i, at man nok i en dagsorden mere præcist burde have sagt, at der ikke var basis for skattelettelse i den

aktuelle situation, og det vil vi gerne overveje.

Jeg vil gerne konkludere min forståelse af de svar, vi har modtaget fra hr. Niels Helveg Petersens side derhen, at dagsordenen, som den nu er foreslået, indeholder de to konkrete elementer, jeg nævnte i mit oprindelige spørgsmål til hr. Niels Helveg Petersen. I lyset af det vil vi overveje situationen.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Sidste år ville regeringen frigøre kræfterne i befolkningen – det lød flot. I år vil den modernisere: befolkningen skal befries for snærende vanetænkning, nye og utraditionelle veje skal prøves, gamle og stivnede strukturer skal brydes op – det lyder næsten visionært. Men helt ulogisk skal nytænkningen og opgøret med de gamle vaner ikke gælde det private erhvervsliv. Ingen eksperimenter her, tak! Det private erhvervsliv er i bund og grund sundt, det har blot haft alt for ringe vilkår. Men nu er kursen vendt. Erhvervslivet har genvundet troen på, at det igen kan betale sig at investere. Nu gælder det bare om at holde tungen lige i munden, snitte lidt mere i det fede og svulmende offentlige budget, presse indkomsterne lidt mere, yde lidt flere skattetilskud til aktieinvesteringer, så skulle opsvinget lige være der, og – understreges det – opsvinget vil fjerne arbejdsløsheden.

Det sidste er ganske enkelt nonsens. Der er ikke skygge af belæg for, at selv en vækst i den private sektor, der overstiger de mest optimistiske prognoser fra regeringen, kan afskaffe arbejdsløsheden.

Det eneste, den slags udtalelser er egnet til, er at pleje de uduelige gammelliberalistiske dogmer og stikke befolkningen blå i øjnene om, at den stigende elendighed vil føre til bedre tider engang ad åre.

For hvad var det faktisk, der skete under den kraftigste investeringsbølge i nyere tid, i 1960'erne og starten af 1970'erne? Ja, investeringerne steg for fuld kraft, produktiviteten steg også for fuld kraft, og beskæftigelsen faldt. Der kom ikke én eneste ekstra arbejdsplads i den private sektor i hele denne periode. Der blev 50.000 færre. Beskæftigelsen blev kun sikret af én eneste årsag, og det var, at den offentlige sektor udvidede.

De sidste ti år er der så forsvundet yderligere 50.000, ja, nærmere 60.000 arbejdsplad-